

Arrest

nr. 196 354 van 8 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 31 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 november 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Lahore, provincie Punjab, waar u samen met uw broers, uw zus en uw ouders woonde. Op een dag werd uw broer K.(...) onder bedreiging van een vuurwapen door enkele criminelen gedwongen een blanco document te ondertekenen. Hierdoor werd hij later gearresteerd door de politie en gedurende enkele dagen vastgehouden. Hij werd ervan beticht geld verschuldigd te zijn aan deze personen. Uiteindelijk werd uw broer vrijgelaten en werden de betrokken criminelen zelf veroordeeld. Zij kwamen na een maand echter terug vrij. U vermoedt dat zij hiervoor smeergeld betaald hadden. Na hun vrijlating begonnen zij uw broers lastig te vallen, waardoor u en uw familie dienden te verhuizen naar een andere woning in Lahore. Daar verbleven jullie een 15-tal dagen. Uw moeder en broers werden hier bedreigd door de criminelen. Ze zeiden dat ze jullie zouden vermoorden en dat ze u zouden ontvoeren. Jullie verhuisden naar een andere woning. Daar bleven jullie een twintigtal dagen wonen. In deze periode werden uw broers K.(...) en A.(...) R.(...) door de criminelen geslagen toen zij onderweg waren naar hun werk. A.(...) R.(...) raakte hierbij gewond aan zijn been, en K.(...) aan de rug. Jullie verhuisden wederom naar een andere woning. De eerste twee maanden werden jullie met rust gelaten. Daarna kwamen de criminelen enkele keren naar de woning en bedreigden ze jullie opnieuw. U verbleef met uw zus A.(...) (OV X) nog een drietal weken bij een vriend van jullie vader, B.(...), en verliet vervolgens samen met uw zus het land in september 2012. U reisde naar België, waar u op 20 september 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van enig document.

Op 01/03/2013 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielerlaas. U tekende beroep aan, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde bovenstaande beslissing op 20/05/2013.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 31/10/2017 een tweede asielaanvraag in, vanuit het gesloten centrum te Brugge. Op 29/08/2017 werd u gecontroleerd, waarna u naar een gesloten centrum werd overgeplaatst. Op 13 oktober 2017 was een eerste repatriëring voorzien, die geannuleerd werd wegens uw verzet. Op 7 november 2017 was er een tweede repatriëring voor u voorzien. Deze werd geannuleerd wegens uw asielaanvraag. U verwijst naar de problematiek die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Daarnaast zou u in België gehuwd zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: foto's, een attest van een lokale councillor, de echtscheidingsdocumenten van uw partner H.(...) Ö.(...), andere documenten van uw partner, een huwelijksakte. Daarnaast bevond er zich in uw dossier uw geboorteakte.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Hierbij gaat u voorbij aan de pertinente vaststellingen die bij uw eerste asielaanvraag werden gedaan over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Ook in beroep kon u niet aantonen dat uw

ingeroepen problemen in Pakistan geloofwaardig waren. Dat u zich nu bij deze tweede asielaanvraag opnieuw zou beroepen op dezelfde elementen zonder dat u hierbij de geloofwaardigheid van dit relaas weet te herstellen is onvoldoende. U legde een attest voor van een lokale counsellor. Uit de inhoud zou moeten blijken dat uw broers een probleem kenden. Echter kunnen er verschillende opmerkingen bij dit document geplaatst worden. Ten eerste gaat het hier om een kopie en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit al betwijfeld worden. Ten tweede blijkt uit toegevoegde informatie dat in Pakistan vele soorten documenten vervals kunnen worden. Ten derde heeft deze brief wel een zeer gesolliciteerd karakter. Het dient niet enkel ter ondersteuning van het beweerde conflict van uw broers, het zou daarnaast er ook nog eens op moeten wijzen dat uw familie niet langer in de regio verblijft (zie infra). Het CGVS begrijpt dan ook niet waarom u dit soort attest niet tijdens uw eerste asielaanvraag zou regelen en voorleggen. Dat u dit pas wist voor te leggen op een moment dat u op het punt stond om gerepatriëerd te worden ondermijnt volledig het geloof in de authenticiteit van dit document.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u uw tweede asielaanvraag pas indiende nadat u twee maanden in een gesloten centrum verbleef, nadat u zich succesvol verzette tegen een eerste repatriëring en nadat een tweede datum voor een repatriëring was vastgesteld. Het is dan ook duidelijk dat u uw asielaanvraag eerder indiende om een repatriëring te voorkomen dan wegens een oprechte nood aan internationale bescherming.

Voorts beweerde u gehuwd te zijn in België. U legde als bewijs een onleesbare kopie van een huwelijksakte voor en een registratie van een huwelijk. U baseert uw vrees bij terugkeer naar Pakistan echter niet op dit huwelijk, maar op de problematiek die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. Uw huwelijk met een Turk lijkt dan ook geen probleem te vormen voor uw familie bij uw terugkeer naar Pakistan.

Uw bewering dat uw familie verdwenen zou zijn daar kan ook geen geloof aan worden gehecht. Zo was hierover bij uw eerste asielaanvraag nog geen sprake van. Bovendien heeft uw vader in februari 2016 nog een geboorteakte voor u geregeld. Dit wijst er op dat hun adres op dat moment nog steeds in Lahore was, maar ook dat u wist hoe u hen kon contacteren. Dat u nu plots een attest zou voorleggen dat niet enkel de problemen die u en uw broers in Pakistan kenden, zou ondersteunen, maar daarnaast ook en dit op een heel gesolliciteerde wijze zou aantonen dat niemand weet waar uw bloedverwanten zijn, is volstrekt ongeloofwaardig, daar de authenticiteit van dit attest niet aannemelijk is (zie supra). Bovendien mocht de inhoud van dit attest toch kloppen, wil het niet zeggen dat wanneer een lokale counsellor geen weet zou hebben van de verblijfplaats van uw familie, dat u dit niet zou weten. Immers blijkt dat u nog contact met hen had (voor de geboorteakte) waardoor het aannemelijk is, mocht uw familie al besloten hebben om de regio te verlaten, ze u dit wel zouden meedelen. U kunt bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook terugvallen op uw familiaal netwerk.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016.

Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt verder niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar,

wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw reisweg.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de termijn van twee werkdagen zoals voorgeschreven door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou de door haar voorgelegde brief van de Council Union niet authentiek zijn. Zij stelt vooreerst dat zij in het bezit is van de originele brief, die ter terechtzitting zal overgelegd worden. Voorts betoogt verzoekster dat het gesolliciteerd karakter van de brief niks afdoet aan haar reële vrees bij terugkeer naar Pakistan. Integendeel, de authenticiteit van het document en de informatie die erin geattesteerd wordt, konden makkelijk gedubbelcheckt worden door de tegenpartij, nu zij over de coördinaten beschikt van de voorzitter van de Council Union die de brief opstelde. Het telefoonnummer van de Council Union in kwestie, alsook het adres dat tevens online terug te vinden is, staan vermeld op de brief. Het feit dat het enige tijd duurde om de brief te krijgen van de Council Union is bovendien niet alleen een duidelijke aanwijzing van het waarachtig karakter van de brief, maar verklaart meteen waarom verzoekster wachtte om haar asielaanvraag in te dienen en zich verzette tegen een eerste repatriëring. De algemene overweging dat *“vele soorten documenten vervalst worden in Pakistan”* volstaat volgens verzoekster bovendien niet om te besluiten dat het document in kwestie van de Council Union vals zou zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veronderstelt simpelweg dat de brief van de Council Union niet authentiek is, op basis van een gebrekkige motivering en zonder zelfs maar het minste onderzoek uit te voeren naar de authenticiteit ervan, aldus nog verzoekster.

In een derde onderdeel laat verzoekster gelden dat de brief van de lokale Council Union *in casu* een doorslaggevend nieuw element is, nu deze brief informatie bevestigt die pertinent is voor de beoordeling van haar vrees voor vervolging in Pakistan. Door aan te nemen dat dit nieuwe element vals is, zonder het aan het minste onderzoek te onderwerpen, schendt het Commissariaat-generaal naar mening van verzoekster artikel 3 EVRM, in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Singh e.a. t. België* (nr. 33210/11 van 2 oktober 2012).

In een vierde onderdeel zet verzoekster uiteen als volgt: *“De informatie die bevestigd wordt in de brief van de Council Union wordt als ongeloofwaardig beschouwd, nu de authenticiteit ervan betwist wordt. Nu de authenticiteit van de brief van de Council Union op basis van een zeer gebrekkige motivering betwist wordt en dit nieuwe stuk niet aan het minste onderzoek onderworpen werd, vervallen ook de conclusies die uit die veronderstelling worden getrokken, met als voornaamste dat de informatie die erin vevat ligt ongeloofwaardig is.*

De bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekster, noch de Union Council, weet heeft van waar haar familieleden thans vertoeven tevens ongeloofwaardig is daar haar vader in februari 2016 een geboorteakte voor haar geregeld heeft.

Het is verzoekster een raadsel waarop tegenpartij zich baseert. Verzoekster licht toe dat zij haar geboorteakte heeft verkregen via Pakistaanse vrienden in België, naar wie ze, volgens Pakistaanse gewoonte, refereert als familie. Hooguit zou dat het misverstand kunnen gecreëerd hebben, maar dan nog blijft het een raadsel waarom tegenpartij specifiek stelt dat zij de geboorteakte via haar vader gekregen heeft.

Deze informatie blijkt niet uit het administratief dossier en al zeker niet uit het zeer beknopte interview met verzoekster, ter gelegenheid van haar meervoudige asielaanvraag.

Zodoende beroept tegenpartij haar beslissing tot weigering van inoverwegingname op een foutieve veronderstelling die nochtans makkelijk verifieerbaar was.

De beslissing schendt de wetsbepalingen gevisieerd in het middel.”

In een vijfde onderdeel voert verzoekster aan dat de brief van de Council Union een nieuw licht werpt op haar eerste asielaanvraag, waarin zij uitlegde hoe zij en haar zus wegvluchtten nadat hun familie

gevisieerd en bedreigd werd door landmaffia in Lahore. De Council Union bevestigt thans dat haar drie broers bedreigd en zwaar verwond werden door een groep mensen en sindsdien verdwenen zijn, net als haar andere familieleden. Dit nieuwe element vormt een doorslaggevende aanwijzing dat zij en haar familieleden inderdaad het slachtoffer waren van landmaffia in Lahore, wat op zich niet uitzonderlijk zou zijn, gelet op de wijdverbreidheid van het fenomeen in Pakistan en meer specifiek in Lahore, aldus verzoekster, die nog verwijst naar objectieve informatie waarin het probleem van landmaffia in Lahore wordt aangekaart.

In een zesde onderdeel wijst verzoekster erop dat veel vrouwen in Pakistan hebben af te rekenen met verregaande discriminatie, geweld en vervolging. Pakistan wordt als derde gevaarlijkste land ter wereld voor vrouwen beschouwd. Geweld tegen vrouwen is er schering en inslag en wordt verantwoord op basis van religieuze en culturele gronden. Het geweld tegen vrouwen en meisjes in Pakistan wordt systematisch aangeklaagd door mensenrechtenorganisaties. Verzoekster citeert passages uit de meest recente jaarrapporten van Amnesty International en Human Rights Watch waaruit de structurele dimensie blijkt van de problematieken waarmee vrouwen in Pakistan te kampen hebben, daar zij systematisch als minderwaardig worden beschouwd en daardoor onderaan de maatschappelijke ladder bengelen. Voor vrouwen die er zonder familie zijn en dus geen sociaal netwerk hebben om op terug te vallen, is het volgens de Pakistaanse Human Rights Commission “nagenoeg onmogelijk” om te overleven in Pakistan, zoals wordt gesteld in het rapport *“Country Information and Guidance – Pakistan: Women fearing gender-based harm/violence”* van UK Home Office van februari 2016. Verzoekster wijst ook naar het arrest *S.M. t. Secretary of State for the Home Department* (2016 UKUT 67 (IAC)) van de Upper Tribunal in het Verenigd Koninkrijk. Zij past de in deze rechtspraak gegeven richtlijn toe op onderhavige zaak en besluit hieruit dat zij als vrouw alleen een reële vrees heeft om terug te keren naar Pakistan, waar er voor haar geen intern vluchtalternatief bestaat, gelet op haar compleet gebrek aan middelen of onderwijs, waardoor ze zich op economisch vlak zou kunnen onderscheiden, alsook haar compleet gebrek aan een familiaal netwerk om op terug te vallen, of een “mannelijke voogd” die haar zou kunnen beschermen. Het is volgens verzoekster bovendien zeer bedenkelijk dat zij beroep zou kunnen doen op één van de weinige “domestic violence shelters”, daar deze in de eerste plaats gecreëerd zijn voor vrouwen met kinderen die uit een gewelddadige gezinssituatie wegvluchten. Zelfs indien zij er opvang zou krijgen, is deze louter tijdelijk, en biedt dit geen langdurige bescherming tegen de vele risico's die zij loopt als vrouw alleen in Pakistan. Daarbij komt nog dat uit de attesten van haar psycholoog en van psychiater Dr. Brankaer blijkt dat haar weerbaarheid volledig gebroken is en de gedachte alleen al om terug te keren naar Pakistan haar duidelijk traumatiseert.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een brief van de Council Union dd. 20 oktober 2017, een attest van psycholoog B. S. dd. 1 september 2017, een attest van psychiater R. B. dd. 12 november 2017 en het artikel *“Factbox: The world's most dangerous countries for women”* van Reuters van 15 juni 2011.

Ter terechtzitting legt verzoekster het origineel neer van de brief van de Council Union dd. 20 oktober 2017.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoekster laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van twee werkdagen, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat zij en haar familie in Pakistan problemen kenden met de landmaffia, die geld eiste en hen bedreigde.

In 's Raads arrest nr. X van 20 mei 2013 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit de verklaringen van verzoekster en haar zus blijkt echter dat de door hen beweerde problemen te maken hebben met een gemeenrechtelijk conflict tussen haar broer en lokale criminelen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoekster vermeldde in haar asielrelaas echter geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit haar verklaringen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt bovendien dat haar broer werd vrijgelaten uit de gevangenis en dat de rechter de criminelen veroordeelde (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij door de autoriteiten gediscrimineerd worden op basis van haar sociale positie binnen de samenleving en stelt dat de veroordeling van de criminelen slechts symbolisch is, stelt de Raad vast dat dit loutere beweringen zijn van verzoekster die geenszins wordt gestaafd.

2.4. Daarenboven kan de Raad op basis van verzoeksters verklaringen geenszins geloof hechten aan haar asielrelaas. Verzoekster legt immers bijzonder vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent essentiële aspecten van haar asielrelaas. Zo weet zij niet wie de personen waren die met haar broers en de rest van haar familie problemen hadden (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Ook in onderhavig verzoekschrift volhardt verzoekster dat zij onmogelijk de namen kan kennen van de personen met wie haar broer K. problemen had. De Raad stelt echter vast dat de criminelen door de rechter veroordeeld werden (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4), waardoor van verzoekster wel degelijk kan verwacht worden dat zij namen of enige andere informatie omtrent hun persoon kan

meedelen. Daarnaast kan verzoekster de door haar beweerde problemen van haar broer niet in de tijd situeren. Zo weet zij niet wanneer haar broer werd gedwongen om een document te ondertekenen, hetgeen nochtans het begin van haar problemen vormt (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook de inhoud van het document dat hij moest tekenen kent verzoekster niet (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien kan verzoekster geen enkele concrete informatie geven over de adressen waar zij achtereenvolgens verbleven om aan deze criminelen te ontsnappen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 4). Verzoekster legt hier overigens tegenstrijdige verklaringen over af door voor de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat zij ongeveer vijf maanden in Nanaria Chowk verbleef en dat dit het enige adres is dat zij zich herinnert (stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11), terwijl zij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt permanent in Nanaria Chowk te hebben gewoond, maar meer dan vijf maanden voor haar vertrek te zijn verhuisd en op verschillende plaatsen te hebben verbleven (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Geconfronteerd met haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent verzoekster slechts gezegd te hebben dat zij vijf maanden in Nanaria Chowk woonde, omdat zij daar sowieso woonde (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Nochtans verklaarde verzoekster aan het begin van het gehoor alles gezegd te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 1). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij na Nanaria Chowk nog zo'n vijf maanden in Pakistan op drie verschillende adressen verbleef, stelt de Raad vast dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Tevens weet verzoekster niet wanneer zij uiteindelijk vertrok uit Pakistan, hoewel dit gepaard zou zijn gegaan met een beschieting (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook omtrent dit schietincident kan verzoekster echter geen enkele concrete informatie geven (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 5-6).

Bovendien stelt de Raad verschillende tegenstrijdige verklaringen vast tussen de verklaringen van verzoekster en de verklaringen van haar zus A.. Zo stelt de zus van verzoekster dat hun broer K. gewond raakte aan zijn hoofd en hand (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekster daarentegen stelt dat hij enkel aan zijn rug gewond raakte en geen andere verwondingen opliep, ook nadat ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar zus (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2). In onderhavig verzoekschrift tracht verzoekster deze tegenstrijdigheid te weerleggen door voor één versie van de verklaringen te kiezen, met name die van haar zus A.. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. De Raad stelt overigens vast dat deze keuze de andere versie ondersteunt dan degene waarvoor verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had gekozen op het ogenblik dat zij met de tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2), hetgeen de ongeloofwaardigheid van haar relaas enkel maar bestendigt. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit een louter materiële vergissing betreft die volgens haar te wijten is aan een vertaalfout, stelt de Raad dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat het gehoorverslag van het interview voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn. De bovenstaande vaststellingen zijn bovendien dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk, gezien verzoekster expliciet met de verschillende verklaring van haar zus werd geconfronteerd en toch haar eigen verklaring herhaalt (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 2). Tenslotte blijkt nergens uit de stukken van het dossier dat verzoekster ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens haar interview voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en stelde zij uitdrukkelijk de tolk te begrijpen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 1). Ook omtrent de feiten die zich zouden hebben afgespeeld op de derde verblijfplaats leggen verzoekster en haar zus tegenstrijdige verklaringen af. De zus van verzoekster verklaarde immers dat er in die periode enkel sprake was van bedreigingen die hun moeder ontving op haar gsm (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekster daarentegen stelt dat de criminelen tot twee maal toe naar het huis kwamen en dat ze het dak van de woning beklommen (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Opnieuw houdt verzoekster vast aan haar verklaringen wanneer zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar zus (stuk 3A, gehoorverslag CGVS, p. 3). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat de verklaringen van haar zus op dit punt onjuist zijn en kiest voor haar versie van de feiten, stelt de Raad opnieuw vast dat dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid opheft of weerlegt.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoekster geen geloof kan worden gehecht, het argument dat zij voor haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoekster niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat zij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoekster toont niet aan dat zij in haar regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier. Het door verzoekster in onderhavig verzoekschrift aangehaalde artikel van Amnesty International betreft een algemeen artikel omtrent de situatie in Pakistan en kan de hierboven aangehaalde objectieve informatie geenszins weerleggen.

*2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.
(...)"*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.6.2. In het kader van haar huidige, tweede asielaanvraag verwijst verzoekster naar de problematiek die zij reeds aanhaalde tijdens haar eerste asielaanvraag. Daarnaast stelt zij in België gehuwd te zijn.

Ter staving van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: foto's, een attest van een lokale councillor, de echtscheidingsdocumenten van haar partner H.Ö., andere documenten van haar partner en een huwelijksakte. Daarnaast bevond er zich in haar dossier haar geboorteakte.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar vorige asielaanvraag heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoeksters eerste asielaanvraag reeds genoegzaam werd vastgesteld dat aan de door haar voorgehouden problemen met en vrees voor lokale criminelen niet het minste geloof kan worden gehecht. Met het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierbij in het verzoekschrift ook verwijzend naar algemene informatie waarin het probleem van landmaffia in Lahore wordt aangekaart, brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die haar geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

2.6.3.1. Ook de door verzoekster neergelegde brief van “de lokale Council Union” is niet van dien aard dat deze een ander licht kan werpen op de appreciatie van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Daargelaten de vaststelling dat niet duidelijk is waarom verzoekster, die vergezeld was van een zus, een dergelijk attest niet kon regelen en voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag, wijst de Raad op volgende vaststellingen:

De brief dient vooreerst ter ondersteuning van het beweerde conflict van verzoeksters broers met een bende lokale criminelen, doch de versie van de feiten zoals wordt geattesteerd in de brief strookt niet met verzoeksters verklaringen zoals zij deze in het kader van haar asielaanvragen heeft afgelegd. Zo stelt de ‘General Councilor’ dat verzoeksters broers een conflict hadden met een groep tegenstanders (“*opponent group*”), conflict ten gevolge waarvan haar drie broers zwaar gewond raakten. Verzoekster

zelf had het over twee van haar broers die door criminelen werden geslagen toen zij onderweg waren naar hun werk. Haar broer A.R. zou hierbij gewond zijn geraakt aan zijn been, en K. aan de rug. In de brief wordt tevens vermeld dat haar broers hierop de regio verlaten hebben, hetgeen echter niet blijkt uit verzoeksters verklaringen zoals zij deze in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft afgelegd. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag immers dat haar ouders, haar broers en een zus allen in Lahore City verbleven (1^e AA, verklaring DVZ, vragen 14 en 18 en gehoor CGVS dd. 14/02/2013, p. 1). Bij verzoeksters eerste asielaanvraag was aldus nog geen sprake van het feit dat haar familie zou verdwenen zijn. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters huidige beweringen in dit verband, noch aan de vermeldingen dienaangaande in de brief van “de lokale Council Union.” Dit klemt des te meer daar, zoals reeds terecht worden opgemerkt in de bestreden beslissing, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vader in februari 2016 nog een geboorteakte voor haar heeft geregeld. Dit wijst erop dat hun adres op dat moment nog steeds in Lahore was, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld op het document “Birth Registration Certificate”, maar ook dat verzoekster wist hoe zij haar familie kon contacteren. Gelet op de duidelijke vermeldingen op het “Birth Registration Certificate”, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat haar vader, wonende in Lahore, de aanvrager van de document is, kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat zij haar geboorteakte heeft verkregen via Pakistaanse vrienden in België en dat het voor haar een raadsel is waarom het Commissariaat-generaal stelt dat zij deze geboorteakte via haar vader verkregen heeft. Hierbij kan nog worden vermeld dat de vaststelling dat verzoeksters ouders zich in 2016 nog steeds in Lahore bevonden andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste problemen met de landmafia ondermijnt. Immers, mochten deze problemen – die blijkens verzoeksters verklaringen reeds dateren van 2012 – werkelijk dermate ernstig zijn, kan redelijkerwijs worden verwacht dat haar familie ervoor zou hebben gekozen om elders in Pakistan een nieuw leven op te bouwen, *quod non*. Dat niemand van verzoeksters familie kan worden gelokaliseerd, zoals nog wordt geattesteerd in de brief van “de lokale Council Union” wordt overigens tegengesproken door de vermelding in de brief dat de ‘General Councilor’ om hulp/bijstand werd verzocht in verzoeksters zaak door M.A., een familielid (“*her relative*”) van verzoekster. Het wil overigens niet zeggen dat wanneer de ‘General Councilor’ geen weet zou hebben van de verblijfplaats van verzoeksters naaste familie, zijzelf dit evenmin zou weten. Zoals hoger reeds gesteld blijkt immers dat zij nog contact had met haar familie voor het bekomen van een geboorteakte waardoor het aannemelijk is dat, mocht haar familie al besloten hebben om intussen de regio te verlaten, ze haar dit wel zouden hebben meegedeeld. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoekster in Pakistan wel degelijk kan terugvallen op haar familiaal netwerk, zodat de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent het kwetsbaar profiel van vrouwen die in Pakistan geen sociaal netwerk hebben om op terug te vallen *in casu* niet dienstig is.

De Raad is bovendien van oordeel dat dit een gefabriceerd document is. Daargelaten de vaststelling dat het document van de zogenaamde “lokale council” is opgesteld is een gebrekkig Engels, wijst de Raad er vooreerst op dat onder de naam van de “General Councilor” bovenaan het document “President PPP UC 91 Rizwan Park, Bund Road” wordt vermeld. Dit adres komt niet overeen met het adres onderaan het document “House # 89 Zubair Stree # 24 Mohra Shareet, Bund Road”, waar bovendien nog een schrijffout in staat. Voorts kan ook redelijkerwijs verwacht worden dat een brief van een “lokale council” een logo heeft. Voorts wordt het woord “General Councilor” twee keer met 1 “l” geschreven en in de stempel met twee en wordt “Rizwan Park” in de stempel geschreven als “Rizwan Parak”.

Gevraagd naar de stempels van de Pakistaanse ambassade van Brussel op het document van de “General Council”, komt verzoekster niet verder dan het antwoord dat mensen uit haar entourage alles hebben geregeld en zij opgesloten zat en dus niets weet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de inhoud van de brief van de ‘General Councilor’ en dat aan deze brief aldus iedere bewijswaarde van de voorgehouden vervolgingsfeiten dient te worden ontzegd. De door verzoekster neergelegde brief van “de lokale Council Union” is derhalve niet van dien aard dat deze een ander licht kan werpen op de appreciatie van het door haar uiteengezette vluchtrelaas.

Waar verzoekster aanvoert dat het Commissariaat-generaal gemakkelijk de authenticiteit van de brief van de Council Union had kunnen verifiëren nu de brief zowel een telefoonnummer als een adres vermeldt, wijst de Raad er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Zo verzoekster nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoekster gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan het voorgelede attest van de lokale council geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend.

2.6.3.2. Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde psychologische attesten, dient te worden benadrukt dat ook deze attesten niet vermogen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten van dien aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag. De in de attesten gedane vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoekster vormen immers op zich geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten aangezien de oorzaak van haar psychische problemen door de arts niet met zekerheid kan worden bepaald en ook hij zich op dit vlak louter kan baseren op verzoeksters verklaringen, die zoals hoger reeds gesteld volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de psychologische toestand van verzoekster, wijst de Raad er nog op dat psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6.4. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *“Voorts beweerde u gehuwd te zijn in België. U legde als bewijs een onleesbare kopie van een huwelijksakte voor en een registratie van een huwelijk. U baseert uw vrees bij terugkeer naar Pakistan echter niet op dit huwelijk, maar op de problematiek die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. Uw huwelijk met een Turk lijkt dan ook geen probleem te vormen voor uw familie bij uw terugkeer naar Pakistan.”* Verzoekster laat deze motieven in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan geen reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.6. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekster betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.8. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS